அந்தரமனைக் கண்ணுறும் அங்கணி வாயமுதும்
சந்தார்தடம் தோளாரமும் தாழ்தடக் கைகளோடும்
சுந்தரச் சுடர் சூழ்தரும் சுந்தரக்கன்று மென்னை
வந்தாள்கிய ஞானம் அவள்வரன் ஸ்ரீமன் நாரணன்.

* * *

வெடித்த பங்கண் கிளைத்து வளர்க் கொள்ளாம்
பொடித்து ஆல்வலம் கள்வலம் பூத்தனால்
விடித்தி வர்தவர்க் கீதுதும் அவுதும்
வடித்த மன்னி மனைவன யானவே.

* * *

தூமக் கேது வெனப்புகித் தோன்றிய
வாமக் கேசி மகிழ்கைய நால் விலும்
காமக் கில்ப வெயனிற் கடல் கேடெனாய்
நாமக் கில்ப நாகை கில்பயே.

* * *

பாரதி

மங்கிய தோர் நிலவினிலே
கனவினிது கண்டேன்;

வயதுபதி னாறுக்கும்
மிகவயது மங்கை.

பொங்கிவரும் வெள்ளநிலவு
போன்ற ஒளி மேனியும்

புன்னகையின் புது நிலவும்
பொன்றாவிடுக் தோன்றும்!

தங்கமணி மின் போலும்
வடிவுவந்தான் வந்து,

"தூங்காதே! எழுந்தென்னைப்
பார்" என்று சொன்னாள்

அங்கதனில் கண்வைத்த தென்
அடடா! ஆ அடடா!

அடுத்தகணம் தெய்வந்தான்
அதுவென்றே யறிந்தேன்

* * *

கீழ்க்கனி னாவமதிப்பும் — தொழில்
கெட்டவ நினைக்கவும் கிணர்ந்ததுன்னே
மேற்கிய வானக்கினைப்போன் — தெய்வ
மெற்கிடையன் எங்கெட்டு மெழுவதுவுக்
ஏற்கட லோடுய மோர் — பயன்
எய்கிட வழுமன்றி யாகப்பதுவும்
கீழ்க் கனிய் கொடு கொய்தான் — ஸவய
மிகினில் வதுமை யோர் கொடுமை யன்றே?

* * *

யொன்னிது மணிகனிதும் - நதும்
பூவதும் தாந்திதும் வானக்கினிதும்
கன்னியர் நகையினிதும் — நீனில்
கட்டுதும் வெறுவிலதும் கழனியதும்
மன்னிய துணிவனிதும் — மன்னர்
கைத்திதும் வாழ்த்திதர் நிமகனும்
பன்னிதர் புகழ்பாடு — அவர்
பதுமனர் வாழ்த்திதர் பதுமதும் வெதுவேமம்

* * *

கானத்தி னூர்செய்த நன்றி கிழ்தெனினும்
தானத்தின் மானம் பெறு

* * *

வலிமையமர்ந்த தோளினாய்; மார்பிலே சூடுவாய்;
பொலிவிலான் பிறந்தினாய்; பொன்னிழைத்த வீதியாய்;
ஒளியாழத்த கோலினாய்; ஓண்யாழத்த மணியாய்;
கிளிபிடித்த கேகினாய்; கீழ்மை ஏன்றும் வேண்டுவாய்.

* * *

கிண்று பாரதத்தை நாய்போல ஏற்றுமின்று வாலுவாய்;
நன்றுகூறி எழுந்தாய்; நாணினாறு கெஞ்சுவாய்;
ஆன்றுபோன மெய்ஞானம் பொய்யாக கிழ்ந்த
கொண்டு பேசுந்துவாய்; வெண்ணு கீழ்ந் மெய்
பொனாம் பொய்யாக வாழியவர்க் கோவ்வோய்
'ஐோ, ஐோ, ஐோ!

* * *

தீண்பம் ஒடுங்கி வந்து போதும் — நம்
தூர்ந்து வடைகாது மாய்பா!
அல்ல மகுந்து தெய்வகண்டு — தீண்பம்
அத்தனையும் போக்கி விடும் மாய்பா!

* * *

பாதகஞ் தெய்வாணக் கண்டால் — நம்
பயங் கொள்ளலாகாது — மாய்பா.

கொமாத் மிதித்துவிடு மாய்பா — அவர்
கொத்தில் வழிந்துவிடு — மாய்பா

* * *

கூறி ஆகி இகழாது வாளையும்
ஆழ்ந்தயன் உயர் ஆதுதி வானையும்
காதில் கண்ணினை ஊன்றுதலைக் கண்டான்
ஊழாழு உலையும் உளாந்திறுன்.

[ஒழுவது வானையும் - இயந்த நடுக்கிற்கு நிறு
லையும், ஆதி - கட்டு, பற்றுக்கோடு, காதில் - இற்றுமற்
கண்ணினை - கண்கள் ஒண்மை, ஊழ் - ஊழ்கால்]

* * *

அவ்வாடத்து) அகுகு) எய்கிய ரக்கன்தான்,
எவ்வாடத் (து) ஏனக்கு) கிண்ணதின் ஏவது?
நொவ்கி ஊடக்கிறி வே! நுவன் கொண்டான்,
வெவ்வி உடுத்த அமுத்தென வேண்டுவான்!

[நொவ்வாடை - வருந்தும் நிலை, நுவல்கை - சொல்
வாயாக, வெவ்வாடுத்தது - கொடுவ வாடுத்து,]

* * *

ஏ.ண்டு நாளும் கிளைமையும் மீண்டுவ;
மாண்டு மாண்டு பிறிதுதும் மாகிய;
வேண்டும் நாள் வெறி தேவினிக் தால் கிள
மாண்டு (வாழ்வு)? அவ் கிடர் உடன்(று) ஒழ்தியோ?

* ஏண்டு - கிடக்க, நாளும் - வாழ்நாளும், மீண்டுவ - மீண்டு வருவனவல்ல, பிறிதுதும் மாகிய - ஒழுங்
ந்து போகின்ற தன்மையுடையன, வேண்டும் நாள் - கிளையும் வேண்டு அனுபவிக்க வேண்டிய காலம்,
வெறிதே - வாணாளவு, கிளைந்தால் - ஒழுந்து
போகுமான், மாண்டு வாழ்வு - எய்யோது தான்
சுக வாழ்வோ, அவ் கிடர் உடன்று - அந்த நிலை
ந்துன்பத்தில் தானே விழுந்து, ஒழ்தியோ -
ஒழுங்கு விடக் கடவாயோ *

* * *

ஏட்டாக வெறாட்டியுவ் கூற்றொன்னின் மாய்பா
ன்றுமாய மதுத்
தட்டாதிரமப்பண் ஒய்யாதிரான் ஒம்பொன்
மேலுமினக்
கட்டாகக் கட்டுக் கைகொவா நிறை காட்டுள்ள
தட்டாதுக் கருமிவ்வோ வணிந்தான் கிவன்
தாம்பத்தையே.

* * *